

Arrest

nr. 196 045 van 1 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. GERAERTS
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BRUEL, die loco advocaat S. GERAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 1997 huwt de verzoekende partij met mevrouw A.S., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 4 september 1997, 11 april 2000 en 20 juli 2006 worden de drie kinderen van de verzoekende partij en mevrouw A.S. geboren.

1.3. Op 3 juni 2008 wordt de echtscheiding tussen de verzoekende partij en mevrouw A.S. uitgesproken.

1.4. Op 22 augustus 2008 huwt de verzoekende partij te Marokko met mevrouw L.S., van Marokkaanse nationaliteit. Mevrouw L.S. heeft een dochter uit een vorig huwelijk.

1.5. Op 18 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie/Belg, in hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een minderjarig kind.

1.6. Op 13 november 2015 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.5. positief beoordeeld.

1.7. Op 20 november 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 18 november 2020.

1.8. Op 6 september 2016 ondertekent mevrouw L.S., de echtgenote van de verzoekende partij, een aankomstverklaring. Zij wordt tot 5 december 2016 tot een verblijf toegelaten.

1.9. Op 4 oktober 2016 dient mevrouw L.S. een verblijfsaanvraag in conform de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van de verzoekende partij.

1.10. Op 7 maart 2017 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van de vraag van het bestuur om in het kader van een onderzoek naar een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht, conform artikel 42ter van de vreemdelingenwet, alle relevante stukken van haar individuele situatie over te maken.

1.11. Op 23 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 4° is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. De F-kaart werd 20.11.2015 afgeleverd.

Betrokkene vormt geen gezinscel met zijn Belgische kinderen waardoor hij het recht op verblijf verkreeg. Er moet worden vastgesteld dat betrokkene niet heeft aangetoond het recht van bewaring/bezoekrecht te hebben over deze kinderen. Het terugkeren naar het land van herkomst van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land van herkomst van betrokkene. De terugkeer naar Marokko houdt dus geen schending van het artikel 8 EVRM in.

Om overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene (artikel 42 quater, §1, derde lid) werd hij verzocht zijn individuele toestand toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Betrokkene ondertekende deze instructies dd. 07.03.2017.

Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- E-mail bericht betreffende registratie voor de cursus “theorie voor het rijbewijs” dd. 16.12.2015 + e-mail bericht dd. 17.03.2017 betreffende een aanvraag voor een opleiding Dispatcher bij VDAB: Het feit dat betrokkene een opleiding wil volgen / gevolgd heeft vormt geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat betrokkene leergierig is en ook in het land van herkomst een opleiding kan volgen.

- Inschrijvingsbewijs “werkzoekende” VDAB dd. 16.06.2015 en dd. 15.03.2017: deze documenten tonen aan dat betrokkene zich heeft ingeschreven als werkzoekende, deze attesten worden bijgevolg ook afgeleverd om het bekomen van een werkloosheidsuitkering, deze documenten tonen dan ook niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in het Rijk.

- Attest Zenito (sociaal verzekeringsfonds) dd. 16.06.2015 + volledig uittreksel van de gegevens van een onderneming natuurlijk persoon dd. 17.06.2015 waaruit blijkt dat de zelfstandige activiteit(en) van betrokkene werden stopgezet: deze documenten tonen niet aan

dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Attest integratie en inburgering dd. 23.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene een niveau NT2 bezit, met name A2 + attest van aanmelding bij agentschap integratie en inburgering dd. 23.03.2017: aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- E-mailbericht waaruit blijkt dat betrokkene is ingeschreven als kandidaat-donor voor bloed dd.

20.03.2017: Uit dit mailbericht kunnen we afleiden dat betrokkene zich kindidaat stelt verder kan er ook niet afgeleid worden dat betrokkene effectief boeddonor is. Verder toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Bewijs uitkering De Voorzorg periode 01.11 – 28.02.2017 + operatieverslag: aangezien betrokkene zich ingeschreven heeft als werkzoekende dd. 15.03.2017 zijn deze documenten niet relevant meer, deze documenten tonen aan dat betrokkene terug aan de slag kan op de arbeidsmarkt. Verder zijn deze geen bewijs van dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Brief van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken dd. 16.10.2009 waarin betrokkene in Casablanca een visum verblijf aangevraagd heeft voor België: Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze toen geweigerd werd aangezien betrokkene zich in Spanje schuldig gemaakt had voor feiten van openbare orde: gezien deze documenten niet relevant zijn, zijn deze geen bewijs dat betrokkene reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België beoordelen, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van oorsprong/herkomst. Betrokkene is er opgegroeid en heeft het grootste gedeelte van zijn leven aldaar doorgebracht. We kunnen er dus ook vanuit gaan dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst/origine.

Wat betreft zijn gezinssituatie: De echtgenote van betrokkene en zijn kind/stiefkind uit dit huwelijk hebben zelf geen verblijf in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Wat betreft zijn Belgische kinderen uit zijn vorige huwelijk waardoor betrokkene het recht op verblijf verkreeg moet worden vastgesteld dat betrokkene niet heeft aangetoond het recht van bewaring/bezoekrecht te hebben over deze kinderen. Daarenboven kan er nog steeds een bezoekregeling worden getroffen. Dit hoeft het intrekken van het verblijfsrecht niet in de weg staan. Het betalen van alimentatie doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verder blijkt nergens uit de voorgelegde stukken dat er medische problemen zouden zijn waardoor de gezondheidstoestand van betrokkene van die aard zou zijn dat het een terugkeer naar het land van oorsprong in de weg zou kunnen staan. Het verslag van de operatie doet hier geen afbreuk aan. Ook de leeftijd van betrokkene is niet van die aard. Wat betreft de sociale en culturele integratie in het Rijk, kunnen we stellen dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat deze het verdere verblijf van betrokkene erdoor rechtvaardigen. Wat betreft de economische situatie van betrokkene, betrokkene is momenteel werkzoekende, de opleidingen die hij volgt/gevolgd heeft vormt geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst zoals hierboven omschreven.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Betreffende de uitzonderingsgrond zoals geformuleerd is in artikel 42quater, §2 en 3 van de wet van 15.12.1980 waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht niet mogelijk is werden volgende documenten voorgelegd:

- Diverse prints van contacten tussen betrokkene en z'n kinderen via facebook/messenger*
- Foto's zonder digitale data*
- Overzicht afgeboekte betalingen DAVO (alimentatie)*
- Brief advocaat Paesen-Neyens inzake herziening onderhoudsgelden*

De uitzonderingsgrond zoals geformuleerd in artikel 42quater, §2 en 3 van de wet van 15.12.1980 waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht niet mogelijk is, blijken hier niet van toepassing. Uit de

documenten die werden voorgelegd betreffende de omgangsregeling/recht van bewaring tussen betrokkene en zijn kinderen blijkt niet dat hij de bewaring over de kinderen heeft, verder werd er vastgesteld dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Zoals eerder aangehaald is er in het dossier nergens sprake van medische problemen die een terugkeer naar het land van herkomst of origine zou hinderen. Verder, wat betreft het gezins- en familieleven van betrokkene, kunnen we stellen uit de informatie van het administratieve dossier dat de financiële en affectieve band tussen betrokkene en referentiepersoon betwist wordt. Verder verblijf in dit kader is dus achterhaald.

Het terugkeren naar het land van herkomst van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land van herkomst van betrokkene. De terugkeer naar Marokko houdt dus geen schending van het artikel 8 EVRM in."

1.12. Op 29 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van mevrouw L.S. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de bespreking van haar middel blijkt dat zij zich eveneens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert onder meer aan dat uit de vage bewoordingen van de bestreden beslissing zij onmogelijk kan afleiden welke stukken zij diende bij te brengen of waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden. Zij wijst er op dat in se van haar werd verwacht dat zij een affectieve band zou aantonen met haar kinderen, dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat er een affectieve band is tussen haar en haar kinderen, dat zij samen eten, spelen, uitstappen maken, dat zij daarnaast, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, onderhoudsgeld dient te betalen, dat zij ook in natura tracht bij te dragen, dat op de foto's te zien is dat haar kinderen regelmatig bij haar eten en dat zij de kinderen vaak mee winkelen neemt, dat naast een affectieve band aldus ook een financiële band wordt aangetoond. Zij meent dat de verwerende partij het hoger belang en het gezinsleven in rekening dient te nemen en dienaangaande dient te motiveren, dat de overheid de plicht heeft de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Zij meent dat de opgegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen alsook dat de aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht, onder meer omdat de overwegingen van de verwerende partij feitelijke grondslag missen en omdat bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle gegevens rekening werd gehouden, dat uit de door haar bijgebrachte stukken wel degelijk blijkt dat zij een gezinscel vormt met haar Belgische kinderen en een affectieve band heeft. Zij wijst op de stukken die zij naar voren bracht en meent dat uit deze stukken dient afgeleid te worden dat zij wel degelijk contact heeft met haar kinderen.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat indien de aanvraag zorgvuldig voorbereid en behandeld was, men had dienen vast te stellen dat er wel degelijk een affectieve en financiële band is tussen haar en haar Belgische kinderen, en er dus wel degelijk sprake is van een gezinscel, hetgeen blijkt uit de bijgebrachte stukken.

3.2. Gelet op de onderlinge verwevenheid van de hierboven vermelde uiteenzettingen bij het eerste en het tweede middel worden voormelde middelen samen behandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet alsook naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De verwerende partij verduidelijkt dat aan de verzoekende partij het verblijfsrecht werd toegekend op grond van artikel 40*ter*, §2, 2° van de vreemdelingenwet en een F-kaart werd afgeleverd op 20 november 2015, dat de verzoekende partij geen gezinscel vormt met haar Belgische kinderen waardoor zij het recht op verblijf verkreeg, dat er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond het recht van bewaring of het bezoekreht te hebben over deze kinderen. De verwerende partij motiveert verder dat het terugkeren naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt en zet uiteen waarom. Vervolgens wijst de verwerende partij er op dat overeenkomstig artikel 42*quater*, §1, derde lid van de vreemdelingenwet de verzoekende partij werd verzocht haar individuele toestand toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel haar verblijfsrecht verder kon blijven uitoefenen en dat de verzoekende partij deze instructies ondertekende op 7 maart 2017. Daarna somt de verwerende partij op welke documenten de verzoekende partij heeft voorgelegd en om welke redenen deze niet aantonen dat de verzoekende partij op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Daarnaast oordeelt de verwerende partij over de duur van het verblijf in het Rijk en meent zij dat deze relatief kort is en dat er van uit kan gegaan worden dat er nog voldoende banden zijn met het herkomstland. Voorts gaat de verwerende partij in op de gezinssituatie van de verzoekende partij, waarbij zij aangeeft dat haar echtgenote en kinderen en stiefkind uit dit huwelijk zelf geen verblijf hebben in België en het het gezin vrijstaat zich elders als gezin te vestigen en dat de verzoekende partij verder niet aantoonst dat zij het recht van bewaring of bezoekreht heeft over haar Belgische kinderen uit haar vorig huwelijk, dat nog steeds een bezoekregeling kan worden getroffen, dat dit het intrekken van het verblijfsrecht niet in de weg staat, dat het betalen van alimentatie hieraan geen afbreuk doet. Voorts wijst zij er op dat niet blijkt dat er medische problemen zouden zijn die een terugkeer in de weg zouden staan, dat het verslag van operatie hieraan geen afbreuk doet, dat ook de leeftijd van de verzoekende partij niet van die aard is. Betreffende de sociale en culturele integratie in het Rijk stelt de verwerende partij dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat het een verder verblijf van de verzoekende partij kan rechtvaardigen. Betreffende de economische situatie van de verzoekende partij stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij momenteel werkzoekende is, opleidingen volgt of heeft gevolgd en dit geen obstakel is om terug te keren naar het herkomstland. De verwerende partij motiveert dat uit deze elementen niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij duurzaam is verankerd in België. Ten slotte motiveert de verwerende partij betreffende de uitzonderingsgronden geformuleerd in artikel 42*quater*, §2 en 3 van de vreemdelingenwet en licht zij toe waarom zij meent dat deze niet van toepassing zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De bestreden bijlage 21 is genomen in uitvoering van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

In de bestreden beslissing wordt er voorts op gewezen dat de verzoekende partij een verblijfsrecht bekam overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

3.6. De verzoekende partij verkreeg het verblijfsrecht als vader van een minderjarige Belg. Overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de minderjarige Belg. De verwerende partij verduidelijkt dat het verblijfsrecht werd bekomen op grond van artikel 40ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij geen gezinscel vormt met haar Belgische kinderen waardoor zij het recht op verblijf kreeg, waarbij zij toelicht dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond het recht van bewaring of het bezoekrecht over deze kinderen te hebben.

De verdere toelichtingen in de bestreden beslissing hebben betrekking op de beoordeling of een inmenging in het gezinsleven, meer bepaald een terugkeer naar het herkomstland, een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, op de elementen die in rekening moeten gebracht worden bij het beëindigen van het verblijf overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid en op de uitzonderingsgronden voor het beëindigen van het verblijfsrecht voorzien in en artikel 42^{quater}. Deze motieven hebben dan ook geen uitstaans met de motieven die betrekking hebben op de reden waarom toepassing gemaakt wordt van artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet en aldus op de reden waarom het verblijf wordt beëindigd, namelijk dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

3.7. Het betoog van de verzoekende partij zoals weergegeven onder punt 3.1. komt er in wezen op neer dat zij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden, dat in se van haar verwacht werd dat zij affectieve banden zou aantonen met haar Belgische kinderen, dat de affectieve band ook blijkt uit de bijgebrachte stukken, evenals een financiële band. Zij meent dat de opgegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen en dat de aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht, daar de overwegingen van de verwerende partij feitelijke grondslag missen en bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle gegevens rekening werd gehouden, dat immers uit de door haar bijgebrachte stukken wel degelijk blijkt dat zij een gezinscel vormt met haar

Belgische kinderen en een affectieve band heeft met hen, dat uit de stukken blijkt dat er contact is tussen hen, dat er wel degelijk een affectieve en financiële band is tussen haar en haar kinderen en er dus wel degelijk sprake is van een gezinscel.

3.8. De kernvraag is aldus of de verwerende partij correct, op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze kon vaststellen dat er geen gezinscel is tussen de verzoekende partij en haar Belgische minderjarige kinderen en op grond daarvan het verblijfsrecht kon beëindigen.

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het verblijfsrecht beëindigt op grond van artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet daar er geen gezamenlijke vestiging meer is. De verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gezinscel vormt met haar Belgische kinderen waardoor zij het recht op verblijf kreeg. Uit voorgaande motieven blijkt dan ook dat de verwerende partij meent dat de afwezigheid van de gezamenlijke vestiging voortvloeit uit het feit dat de verzoekende partij geen gezinscel vormt met haar Belgische kinderen.

De verzoekende partij betoogt daarentegen dat er wel sprake is van een gezinscel daar er affectieve en financiële banden tussen haar en haar Belgische kinderen werden aangetoond. Zij wijst er op dat van haar verwacht werd dat ze affectieve banden aantoonde met haar kinderen, dat deze ook bleken uit de door haar aangebrachte stukken, evenals een financiële band. Zij meent dat de overweging van de verwerende partij feitelijke grondslag mist en dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet alle gegevens in rekening werden genomen daar uit de door haar bijgebrachte stukken, meer bepaald de prints van de contacten tussen haar en haar kinderen via facebook/messenger, de foto's, het overzicht afgeboekte betalingen en de brief van de advocaat inzake de herziening van onderhoudsgelden, wel degelijk blijkt dat zij een gezinscel vormt met haar Belgische kinderen en dat zij een affectieve band en contact heeft met hen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij geen gezinscel vormt met haar Belgische minderjarige kinderen daar zij niet heeft aangetoond het recht van bewaring of het bezoekreht te hebben over deze kinderen. Daarnaast worden door de verwerende partij geen redenen gegeven waarom zij meent dat de verzoekende partij geen gezinscel vormt met haar Belgische minderjarige kinderen, noch redenen waarom zij zou menen dat van een gezamenlijke vestiging geen sprake meer is. Er wordt wel nog gemotiveerd waarom een terugkeer naar Marokko, aldus een inmenging in het gezinsleven, geen schending oplevert van artikel 8 van het EVRM, doch wordt geenszins aangegeven als zou er geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaan.

3.10. In artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie (Belg) die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, zoals de verzoekende partij, als er geen gezamenlijke vestiging meer is. De verzoekende partij bekwaam het verblijfsrecht, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, op grond van artikel 40*ter*, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet voor de ouder van een minderjarig Belgisch kind in de verblijfsvoorwaarde dat deze ouder het minderjarig Belgisch kind dient te begeleiden of te vervoegen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen 'begeleiden' of 'vervoegen' moeten worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwonen strikt genomen niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

De verwerende partij heeft aldus om te beoordelen of het recht op verblijf, verkregen op grond van artikel 40*ter*, §2, 2° van de vreemdelingenwet, kan beëindigd worden op grond van artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet terecht het al dan niet bestaan van een 'gezinscel' in ogenschouw genomen.

3.11. Aldus blijkt dat de termen 'begeleiden' of 'vervoegen' moeten worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Ook uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een email van 7 maart 2017 van de Dienst Burgerzaken Bree, blijkt dat de verzoekende partij op het hoogste werd gebracht dat zij documenten diende voor te leggen die haar relatie bewijzen met haar Belgische kinderen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezinscel niet aanvaard werd omdat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij het recht van bewaring of het bezoekreht heeft over haar Belgische minderjarige kinderen. De verzoekende partij meent echter dat zij de gezinscel en de affectieve en financiële band wel degelijk heeft aangetoond door de door haar voorgebrachte stukken, doch dat de verwerende partij deze niet in rekening heeft genomen.

De Raad stelt vast dat uit de wet niet blijkt dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, of het begeleiden of vervoegen van de minderjarige kinderen, overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet enkel kan blijken uit het feit dat een ouder het recht van bewaring of het bezoekrecht over het kind heeft, zodat wanneer een ouder niet aantoont dat zij het recht van bewaring of het bezoekrecht heeft over het minderjarig kind, er geen sprake kan zijn van een gezinscel. Zoals aangegeven moeten de termen 'begeleiden' of 'vervoegen' worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom de door de verzoekende partij voorgebrachte stukken die betrekking hebben op haar affectieve en financiële banden met haar minderjarige Belgische kinderen, ofwel niet in rekening dienden te worden gebracht bij het beoordelen of er al dan niet nog steeds sprake was van een gezinscel, ofwel, hoewel ze in rekening werden gebracht, het bestaan van een gezinscel, van het 'begeleiden' of 'vervoegen' of van de gezamenlijke vestiging niet konden aantonen.

3.12. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.13. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, waar zij betreffende de toepassing van artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet – en aldus niet betreffende de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, de in rekening te nemen factoren bij beëindiging en de uitzonderingsgronden – in wezen enkel opmerkt dat de reden hiervoor is dat de verzoekende partij met haar Belgische minderjarige kinderen geen gezinscel vormt en zij niet heeft aangetoond een recht van bewaring of bezoekrecht over deze kinderen te hebben, waarbij zij aldus enkel de motieven van de bestreden beslissing herhaalt, doet aldus geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. Gelet op de bovenvermelde vaststellingen kan de verwerende partij in haar verweernota ook niet dienstig voorhouden dat zij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle documenten die de verzoekende partij heeft overgemaakt. Het is immers wel degelijk zo dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening hield met de door de verzoekende partij voorgebrachte stukken betreffende haar affectieve en financiële banden met haar Belgische minderjarige kinderen, in het kader van de beoordeling van de uitzonderingsgronden, doch blijkt niet dat zij deze documenten in rekening heeft gebracht bij het beoordelen of de verzoekende partij onder de toepassing valt van artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet, minstens blijkt niet waarom deze documenten niet in rekening dienden te worden gebracht.

3.14. Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het eerste en het tweede middel en het derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.15. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond en leiden tot de vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Aangezien zij dus terugvalt op haar bestaande verblijfsrecht kan in haar hoofd geen bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen, zodat ook deze beslissing moet worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER